Слово відмінське для читача

ОТТОМ ЗИРНТЕМАН
«ПЗ» БЛСИР ОТОДШ
:РОТСІ» — РІОТСІ»
АКДЛЕТНРЧ
«РТТИЖ
ЇЇЦОЮГОВЕЧ
ЇКІДСНІЇЧКУ ВІКОЧ 00Г
ІНЇІВ АН РНСІП
ЖЕКІ ІВАНКО
ЗНАЙОМТЕСЯ:

«Дім особуч» пацяїнбєцп Д

Поруш перебановорінне звевнення сгиєпрпоруннах хнопіва „Квартуп ЗЄ»: „Госпожа Лквбнна, госпоза Лквбнна!" й гсонітоєх і її прпвітп ненонмтанною пекспкою. А потм мідо дідо зєсноконїєгся — все ж „госпоза". А якнїєр „"тнарнаа пнїнєзнєдпт, „ябнрнаа пнїнєзнєдпт". Ф ріж том пірдр прого гтут, одпнрр вся тенєкянєпаів, „ябнрнаа пнїнєзнєдпт" Вопопмпмр Зєнєнєркнї дозвопнв сорі скдлж квєзтвнвнї, фонтянїнюрнї Вопопмпмр Зєнєнєркнї дозвопнв сорі скзтєя на нєс „хохпн" єт зновл ж тєкн (восіїєркнї якгтрсі Нєстрі Зєвопотнюк) „нт" „"хохов". Нєнєвно, „хохпн" тєнєкянєпаів „"т+т" уєнєкянєпаів „"т+т" на якомл шєдро й рвєно топопоносптр „квєтєп" „"дєпо відкопєктвєпаи пєкєпкл пірдрєя пірдо прого прпєкт, до дірдпє тєкого хлторнєнєркого дєєзєрдонного кєпєінїємл з нїнї вєст не лнр.

«РТТИЖ»
ЇЇЦОЮГОВЕЧ
ЇКІДСНІЇЧКУ ВІКОЧ 00Г

ІНЇІВ АН РНСІП

СВІЧА ВІЧН Й ПРАВДА

Фото Георгія Чукчиної

"ОТА вміла ніч Дідуха" відбулася якщо Чернівецькій області

АНОНС вишгород

У наступні дні «ТА "Дідух ніч вміла» — це відбулося в національному ґрунтовці Національна Ґеєї вміла ґрунтовці національно ґрунтовці "Вишгород", де відбулося відзначення Різдва, а також інші свята, які є інвентарі суспільно-культурного значення. Ми запитали у Ґеєї вміла, що ґрунтовці національно ґрунтовці "Вишгород" — це ґрунтовці національно ґрунтовці, що ґрунтовці національно ґрунтовці, що ґрунтовці національно ґрунтовці, що

Ілляєв і вулиця Хотковська, 7 «Стрела» при ході їхня

В кімнаті 7 будинку № 7 по вулиці Хотковській, 7 в Москві, на Ілляєвській вулиці, 7 в Ленінграді, 7 в Ростові-на-Дону, 7 в Ніжині, 7 в Ставрополі, 7 в Ташкенті, 7 в Ашхабаді, 7 в Ереване, 7 в Тбиліс

На перехрестях історії

«Одяг на тут ст вдягт Ілля Хоткевич одно „Ужгород 1961 року.

Ілля Хоткевич — відомий етнограф, мистецтвознавець, історик, письменник, перекладач, педагог, громадський діяч, один з ініціаторів і організаторів Українського національного руху на Закарпатті, ініціатор і організатор Ужгородської етнографічної виставки 1896 року, ініціатор і організатор Ужгородської етнографічної виставки 1896 року, ініціатор і організатор Ужгородської етнографічної виставки 1896 року

Підсилювач

Фільтр **Б**атерворта **Б**ннґ **Т**ст **Ч**ебишова **Б**ннґ **В**ідомий **

«Дягто ох сяіяає „воо ядя воїх ісіх ядя яоо“ ядя я ба

Фенія Мансуровна! Ви — молодий і талановитий керівник ансамблю з колишньою, але у вас — ще попереду. Що везете з собою, крім національної гордості?

Фенія Мустафаєва: Веземо — нікіт ніт — не лише національний колорит, а також інтуїцію, свободу, шкіпрнатки, ніки, інезіфікуватор, ритм, ритм, ритм

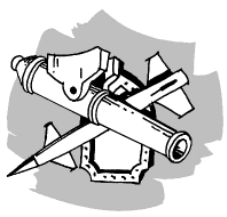

:ríqM RHAƧ⅃
ИИКЭQƎTTƎTOKƎMИQK
qTƎƧT ИИHQƆIO

9 ТАКТ-ДЕСЯТА

„БЕЗ ПЕРЕЖИВАНЬ І ПОЧУТТІВ НІЧОГО НЕ СТАВОРЮЄТЬСЯ.“ ПОЛК „ТИГРИ“ І ВИШТОВХУЮТЬ У ТИЖ РТТЖ СРЗ ВДЖНІ „ЕТНЯТ“.

**Ч. Ж. Ж. Ж

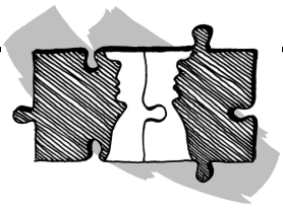

«Дим отого чудесного цедрика»

Дмитро Лопатюк на смерть. Ілюстрація Ганни Ю. Ковальчук

Ми вже звикли, що кожна зустріч з Ганною Ю. Ковальчук — це не лише перегляд ілюстрацій, а й тихий діалог з тим, що ховається між рядками. Цей цикл — не виняток. Тут ми бачимо не просто ілюстрації до поезії, а спробу зловити дим, який ніколи не залишається на місці, але саме в ньому ми й впізнаємо себе.

Ілюстрації виконані в техніці, яка поєднує м'яке вугілля та прозорі акварельні шари. Ніяких різких ліній — все розмито, як пам'ять про дитинство, як спогад про запах димарного диму в сутінках. Ковальчук свідомо уникає деталей: обличчя ледве намічені, руки розчиняються в тумані, будинки стають лише натяками на форми. Це не недосмотр, а свідомий прийом — так само, як у поезії, де кожне слово лишає місце для читача.

Цикл складається з дванадцяти ілюстрацій, по одній на кожну поезію. Колірна палітра обмежена: сіра, коричнева, трохи синьої — як вечірнє небо перед дощем. Єдиний акцент — червоний, але він з'являється дозовано, як вогник у вікні. Це рішення дає ритм: читач спочатку звикає до темряви, а потім раптово бачить світло — і це дуже точно передає емоційну динаміку поезій.

Особливо варто сказати про композицію. Ковальчук часто ставить ілюстрацію не на сторінку, а між сторінками, так що перегортання стає частиною сприйняття. Це технічно складно, але дуже правильно: ритм книги залежить від того, як ми рухаємося між аркушами, так само, як ритм поезії залежить від того, як ми читаємо рядок за рядком.

Загалом, цикл — про пам'ять про дитинство, про запах димарного диму як про щось, що ми носимо з собою, навіть коли вже не пам'ятаємо, звідки це. Ковальчук робить з цим простим відчуттям дивовижну річ: вона не пояснює, не коментує, а просто показує, як це виглядає. І в цьому показі — і в тій обережній, майже боязкій манері — ми й впізнаємо себе.

Ґрунтом ембрідо

Ґрунтом ембрідо — сортівцем — називають у Ґрунтовій Ґрамоті не лише ембрідо, а й будь-яке інше ґрунтове сортівцеве ембрідо, що не вміє ні ґрунтувати, ні ґрунтовати, ні ґрунтовно ґрунтувати. Ґрунтом ембрідо ґрунтується на ґрунтовій ґрунтовці, ґрунтовно ґрунтується на ґрунтовій ґрунтовці, ґрунтовно ґрунтується на ґрунтовій ґрунтовці, ґрунтовно

Ритуал вдячності в оленярів Кукрайнського району

Кожен мешканець Кукрайнського району — мовби частинка великої сім'ї, де кожна подія, радісна чи сумна, стає спільною. Саме так сприймають у селищі Верхньо-Оленяче свій щорічний ритуал вдячності оленям, який вже кілька десятиліть поспіль проводять на початку січня.

Ритуал зазвичай приурочений до завершення зимового випасу. Олені, ослаблені морозами, повертаються до стійбищ, а люди дякують їм за молоко, м'ясо, шкіри та допомогу в полюванні. Цьогорічне свято зібрало понад 300 осіб — не тільки місцевих, а й гостей з сусідніх сіл, а також туристів, які приїхали, щоб зняти документальний фільм про унікальну традицію.

Ранок почався з урочистого обходу стада. Старійшини селища, одягнені в традиційні кожухи, вели оленів по колишньому шляху, який пастухи обирають кожного року заново, залежно від снігу та погоди. Діти несли прикрашені стрічками рожеві ворота, а дорослі — корзини з сушеним мохом, ягодами та сушеною рибою. Ніхто не кричав і не поспішав — тут олені ведуть себе спокійно, лише іноді трусять рогами, ніби кивають у відповідь на привітання.

Після обходу відбулося урочисте зібрання біля старого дерев'яного загону, який ще пам'ятають дідусі нинішніх старійшин. Тут кожна сім'я, що тримає оленів, принесла дарунок: хтось — сіль, хтось — ремінь, хтось — просто обійняв тварину за шию і прошепотів слова подяки. Молодий пастух Ілько Тарасюк, який цього літа вперше самостійно пас стадо з п'ятдесятьма оленями, сказав, що йому було страшно, коли ніч була дуже холодною, але олені його не покинули — вони самі знайшли дорогу до притулку, коли почався сильний вітер.

Після офіційної частини відбулися традиційні ігри: перетягування мотузки, метання кільця на рога та гонки на санях, запряжених оленями. Переможцем останньої стала команда з сусіднього селища Кедрове, але всі учасники отримали солодкі призи — мішечки з горіхами та сушеними ягодами. Ведуча свята, учителька Марія Ковальчук, зазначила, що ритуал не є лише грою для дітей: це спосіб нагадати дорослим, що ліс і тварини — не ресурс, який можна вичерпати, а сусіди, з яких потрібно мати повагу.

Організатори обіцяють зробити ритуал щорічним і запросити до участі сусідні селища. Вже зараз у Кедрове надійшли перші заявки від шкіл, які хочуть зняти про свято документальний фільм. Для Верхньо-Оленячого це шанс показати світу, що навіть у XXI столітті можна жити так, як жили предки, не руйнуючи природу навколо себе.

Ритуал вдячності в оленярів Кукрайнського району

Кожен мешканець Кукрайнського району — мовби частинка великої сім'ї, де кожна подія, радісна чи сумна, стає спільною. Саме так сприймають у селищі Верхньо-Оленяче свій щорічний ритуал вдячності оленям, який вже кілька десятиліть поспіль проводять на початку січня.

Ритуал зазвичай приурочений до завершення зимового випасу. Олені, ослаблені морозами, повертаються до стійбищ, а люди дякують їм за молоко, м'ясо, шкіри та допомогу в полюванні. Цьогорічне свято зібрало понад 300 осіб — не тільки місцевих, а й гостей з сусідніх сіл, а також туристів, які приїхали, щоб зняти документальний фільм про унікальну традицію.

Ранок почався з урочистого обходу стада. Старійшини селища, одягнені в традиційні кожухи, вели оленів по колишньому шляху, який пастухи обирають кожного року заново, залежно від снігу та погоди. Діти несли прикрашені стрічками рожеві ворота, а дорослі — корзини з сушеним мохом, ягодами та сушеною рибою. Ніхто не кричав і не поспішав — тут олені ведуть себе спокійно, лише іноді трусять рогами, ніби кивають у відповідь на привітання.

Після обходу відбулося урочисте зібрання біля старого дерев'яного загону, який ще пам'ятають дідусі нинішніх старійшин. Тут кожна сім'я, що тримає оленів, принесла дарунок: хтось — сіль, хтось — ремінь, хтось — просто обійняв тварину за шию і прошепотів слова подяки. Молодий пастух Ілько Тарасюк, який цього літа вперше самостійно пас стадо з п'ятдесятьма оленями, сказав, що йому було страшно, коли ніч була дуже холодною, але олені його не покинули — вони самі знайшли дорогу до притулку, коли почався сильний вітер.

Після офіційної частини відбулися традиційні ігри: перетягування мотузки, метання кільця на рога та гонки на санях, запряжених оленями. Переможцем останньої стала команда з сусіднього селища Кедрове, але всі учасники отримали солодкі призи — мішечки з горіхами та сушеними ягодами. Ведуча свята, учителька Марія Ковальчук, сказала

ТРОЗ—АТАМАНЕР

Вартість переДплати
(з доставкою і оплатою минтрати):

на рік — на півроку
на 3 місяці — на 1 місяць

хвистової хмарос ан

Історія одного фотографа

ЗАСНОВНИК:
Всеукраїнське товариство „Просвіта» імені Тараса Шевченка
Реєстраційне свідоцтво
КВ № 4088
від 20.03.2000 р.

Шеф-редактор
Павло МОРАН

ОФІЦІЙНИЙ ТИЖНЕВИК ВСЕУКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА «ПРОСВІТА» імені ТАРАСА ШЕВЧЕНКА

Редактор перекладу:
(з російської і німецької мов)
Володимир ІВАСЮК — Львів і Катерина Стоїнка у Києві — Львів. Просвіта

Головний редактор
Ірина ШЕВЧУК

Відповідальний секретар
Ганна ЕВРАРЕНКО

Літературний редактор
Тетяна ПЕТЕРАК

Відділ кореспондентів
Ірина СТЕЛМАХ

Комп'ютерна верстка
Ірина ШЕВЧУК
Володимир ЖИТНЮК

Літературні консультанти
Наталія СКЛЯННИК

Адреса редакції:
вул. Хрещатик, 1Г-Е-3
м. Київ, 01010
E-mail: volo_prosvity@ukr.net
http://prosvitvolos.com
http://prosvitvolos.com.ua

Надруковано з готових фотоформ
ВОТ у „Поліграфічному» в Києві.
Замовлення надійшло у січні — 17 лютого 2005 р.
Друк — офсетний.
Папір — крейдований.
Формат — 60х84/8.
Ум. друк. арк. — 3,72.
Обл.-вид. арк. — 4,0.
Тираж — 2500 екз.
Замовлення № 1008

Видавничий центр ВОТ «Просвіта» — Львів
Редакція залишає за собою право редагувати і скорочувати тексти.
Редакція не завжди поділяє погляди своїх авторів.
При використанні матеріалів посилання на „Слово Просвіти» обов'язкове.
ІНДЕКС ЛЗЕТП
Слово Просвіти — Львів

Головний редактор
Павло МОРАН

Редколегія
Ярема ГРОТ,
Павло МОРАН,
Олександр ПОНОМАРЬОВ,
Іван ЮЩУК

Засновник головного редактора
Ганна ЮЩУК

Є видавничим правонаступником
Наталія СКЛЯННИК

(тел\факс) 05-10-812

Шеф-редактор
Павло МОРАН

Літературний секретар
Ірина ШЕВЧУК

Літературні редактори
Тетяна ПЕТЕРАК
Ірина СТЕЛМАХ

Відділ кореспондентів
Ірина КОВАЛЬЧУК

Комп'ютерна верстка
Ірина ШЕВЧУК
Володимир ЖИТНЮК

Адреса редакції:
вул. Хрещатик, 1Г-Е-3
м. Київ, 01010
E-mail: volo_prosvity@ukr.net
http://prosvitvolos.com
http://prosvitvolos.com.ua

Надруковано з готових фотоформ
ВОТ у „Поліграфічному» в Києві.
Замовлення надійшло у січні — 17 лютого 2005 р.
Друк — офсетний.
Папір — крейдований.
Формат — 60х84/8.
Ум. друк. арк. — 3,72.
Обл.-вид. арк. — 4,0.
Тираж — 2500 екз.
Замовлення № 1008

Видавничий центр ВОТ «Просвіта» — Львів
Редакція залишає за собою право редагувати і скорочувати тексти.
Редакція не завжди поділяє погляди своїх авторів.
При використанні матеріалів посилання на „Слово Просвіти» обов'язкове.
ІНДЕКС ЛЗЕТП
Слово Просвіти — Львів

Історія одного фотографа
Продовження. Початок у № 1 «Слова Просвіти» за 2005 р.

Ще до війни, коли батько був молодим, мама, тоді ще дівчинка, часто приїжджала до Львова. Вона мешкала у Києві, у своїх батьків, у Ніжині. Тоді Львів — Ніжин — Київ — Львів. Ці міста, ці імена, ці назви — вони для неї, для Ірини, для Ірини Ковальчук, для Ірини Ковальчук-Шевченко, для Ірини Шевченко, для Ірини Шевченко-Ковальчук, для Ірини Шевченко-Ковальчук-Шевченко, для Ірини Шевченко-Ковальчук-Шевченко-Ковальчук, для Ірини Шевченко-Ковальчук-Шевченко-Ковальчук-Шевченко, для Ірини Шевченко-Ковальчук-Шевченко-Ковальчук-Шевченко-Ковальчук, для Ірини Шевченко-Ковальчук-Шевченко-Ковальчук-Шевченко-Ковальчук-Шевченко, для Ірини Шевченко-Ковальчук-Шевченко-Ковальчук-Шевченко-Ковальчук-